

ÉLJÜK AZ IGÉT !

ÉLETIGE: 2011. február hóban :(Lk. 2, 22.) :

« Amikor elteltek a tisztulásuk a Mózes törvényében megszabott napjai, felvitték Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak,. »

Tematizálás. – Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban ! Az Úr által beragyogott életünk és az istentagadó környezet sötétsége közötti konfrontáció, ütközet jelenségét gondoltuk végig a januári életigében. Viszont létezik egy másik konfrontáció, ütközet is. Ez nem kívül, hanem belül van : A szívünkben, bensőnkben, ott dúl a harc : A bennünk lévő ösztönös természet és a természetfölötti, szellemi szféránk, rétegünk között. Egyszerűsítve így mondanám : Az emberben lévő állat és angyal ütközetéről van szó. S mivel az ősbűn által megsérült emberi természetünk, ezért a kettő közötti egyensúly megbillent mindannyiunkban az állati ember oldalára. Bár rendeltetésünk a természetfölöttire szól, mi mégis úgy döntöttünk, hogy a « majd »-ra nem adunk, mint Isten természetfeletti ígéretére ; s szakítunk Istennel. Attól fogva nekünk a « most és azonnal » kell, ez a bűn által megsérült természet, s így nemcsak Istennel állunk már harcban, hanem egymással és magunkkal is. Megsérült szeretetünk is, életünk is, s a sebek háborúról tanúskodnak. A Végtelen Szentséggel szálltunk szembe, a Felfoghatatlan Felséggel, s lettünk felségsértők, szentségtörők. S csak a büntetés súlya alatt nyögött fel imánk s a megdöbben felismerésünk : Hogy mit is merészkedtünk tenni ! S abban az igyekezetünkben, hogy most már valamit lépnünk kellene a természetfölötti (Isten) felé, kezdtük az állat-embert, s benne az állatot ütni-verní, majd agyonverní. Ezért állatot öltünk meg, hogy magunkban megöljük az ember-állatot. Áldozatok garmadát mutatták be az ősök, hogy lemondva egy jószág értékéről, egy nagyobb értéket ismerjenek el ezáltal. - Hogy az Élet Urának egy ártatlan és szelíd bárány állat-életét adjuk cserébe a mi gonoszsággal tönkretett életünk helyébe - úgy véelve : Életet - életért ! Az emberi belsőnek, bűn által való, sebzettsége okozta ezeket a pótcselekvéseket, mint egy igyekezetet, mely végül is hiábavalónak bizonyult. Az ember nem képes az általa okozott kárt jóvátenni, amit azután az ige is csak megerősíteni tudott : „Lehetetlen ugyanis, hogy a bikák és bakok vére bűnököt töröljön el. Ezért nyilatkozik így, amikor a világba lép: Áldozatot és felajánlást nem kívántál, de testet alkottál nekem. Nem kedves előtted az engesztelő és égőáldozat. Akkor így szóltam: Íme, jövök, Istenem, hogy teljesítsem akaratomat, amint a könyvtékercsben rólam írva van...» (Zsid.10,4-7) Ez az ige először az ellehetetlenedett helyzetről beszél, mely kialakult - a bűnbeesés nyomán Isten és az ember között. („Lehetetlen ugyanis, hogy bakok vére bűnököt töröljön el.”). Utána elmondja, hogy az irgalmas Isten maga tesz lépéseket, az Ő Fiát küldve, s mintegy annak szájába adva: („Íme jövök, hogy teljesítsem akaratomat.”) S most megjelenik az Örök Fiú az Atya házában emberi testben, egy felajánlási nyilatkozat égisze alatt, mert ez az Atya akarata, ez van róla írva a könyvtékercsben. Neki áldozattá kell válni, ki kell Őt irtani, mint gonosztevőt !- „Ezért osztályrészüil sokakat adok neki, és a hatalmasok lesznek a zsákmánya, amiért életét halálra adta, és a gonosztevők közé sorolták, noha sokak vétkeit hordozta, és közben imádkozott a bűnösökért.” (Iz.53,12) Isten itt maga volt a kezdeményező, s el is fogadta az áldozatot, azt a hatalmas ellentmondást és ütközetet, mely megelőzi az áldozat bemutatását. Ez Jézus Szívében, belsőjében zajlott le. Az ő élete élni akart, de mégis oda kellett adnia: Ezt sürgette a jóvátétel küldetése, a helyreállító, rehabilitáló, megváltó szeretet. Ez volt az Atya akarata, s ez lett a Fiú akarata is, amint ki is mondta a Getszemáni kertben: „Atyám, ha lehetséges, kerüljön el ez a kehely, de ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogyan te!” (Mt.26,39.) ; valamint az Úr imájának szavaival: „legyen meg az akaratom, mint a mennyben, úgy a földön is.” (Mt.6,10.) - Az egész életmű, mint zenemű nyitánya a bemutatás, a felajánlás aktusában nyer gongütést: „Felvitték Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak”. Testben mihelyt megjelent köztünk, áldozati szándéknyilatkozata hangtalanul és rituálisan félreérthetetlen dokumentummá lett. „A kocka el van vetve”.

Téma. - Jézus maga az egyetlen elfogadott és üdvösséget szerző áldozat, s a benne elrejtett ütközetben, Isten megmentő, s újjáteremtő mystériuma, titka. – Az áldozat nem más, mint a szeretet dimenziója, térhódító, dübörgő megjelenése. Több mint érzés, több, mint szándék, több, mint indulat, több, mint tett és cselekvés, illetve olyan cselekvés, melyet nem ő, az illető tesz, hanem, amit rajta tesznek, s amit ő passzívan elvisel. Egy világegyetemet építő passzivitás . Amikor maga a szenvedés az igazolólap, a szeretet igazolása. Minden szenvedés a halál felé sodor, s ebben a pusztulásban, a teljes, szeretetben való odaadottság csattan. Minden teremtett lényben, így az emberben is összeütközik az önféltés, önmegmentés - az önelvesztéssel, önpusztítással. – Az önpusztítás gonosz tett: az öngyilkosság. Nincs hozzá jogom megölni magamat. - De az áldozatban nem én ölöm meg magamat, hanem valaki más öl meg engem. Jézus sem önmagát ölte meg, (pláne nem az Atya); de átadta, kiszolgáltatta magát kínzóinak, hogy azok kényük kedvük szerint bánjanak el vele. Itt nagyon behallatszik az ige tanítása: „Ne engedd, hogy legyőzzön a rossz, inkább te győzd le a rosszat jóval.” (Róm.12,21.) Az elviselés, a tűrés, a helyzet elfogadása mögött természetesen egy belső harc található, egy ütközet, mely az áldozatos, önfeláldozó szeretet győzelmével záródik le. - Az áldozat bemutatásának fóruma, színtere: a templom. – Mivel Jézus áldozata az egyetlen elfogadott áldozat, ezért a templom ott van, ahol Jézus van. Nem véletlenül mondta - igaz, rejtjelesen, hogy 'én vagyok a templom', illetve: „Bontsátok le ezt a templomot, és harmadnapra fölépítem” (Jn.2,19.) A

templom Isten kiemelt jelenlétének is színtere, fóruma. Isten mindenütt jelen van, hiszen „dicsősége betölti a mennyet és a földet” vagyis a mindenséget, de a templom **az a** Jákob álma és létrája, mely összeköti az eget és a földet. Összeköti az embert és az Istent, a természetet és a természetfelettit. S mivel Jézus Krisztusban beteljesedik Jákob álma, ezért Ő a felkent kő, és Ő a létra, ahol az emberiség ősi álma eléri a célját. Tehát Ő a felszentelt templom, ezért tölti be Őt Isten jelenléte, vagyis az isteni természet teljessége. A templomban viszont Isten működik, isteni módon, aki a semmiből teremt világot. Most az áldozatban jelenik meg az a semmi, (megsemmisülés), amelyet az egészen eléggő áldozat eredményez. Ez az isteni cselekvésnek új kiindulópontja (újjáteremtés, megváltás) lesz. Isten cselekvése itt az újjáépítés, a feltámadás és az örök élet titkába torkollik. Egy új ég és új föld alapkövetésénél állunk, amikor Isten Fiának áldozatát szemléljük, a Golgota faragatlan kövekből készült oltárán. – Ilyen messzire mutat ez az életfelajánlás, melyet csupán néhány törekeny szó körvonalaz: „Amikor elteltek a tisztulásuk a Mózes törvényében megszabott napjai, felvitték Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak.” (Lk.2,22)

Akció-program. - „Példát adtam, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg” (Jn.13, 15.) Jézus felajánlja életét, nekünk is fel kell ajánlanunk életünket. - Jézus feláldozza életét, nekünk is fel kell áldoznunk életünket! De van, amit nem tudunk utána megtenni: Ő megváltotta a világot. –Mi nem tudjuk megváltani: Ahogy a zsoltáros is mondja: „Hiszen önmagát senki meg nem válthatja, senki sem fizethet az Úrnak váltságdíjat. Az élet ára túl magas volna, meg nem fizetheti senki soha, hogy örökké éljen, s a sírt ne lássa.” (Zsolt.49,8-10) A megváltás művéhez azonban a hatékony csatlakozás módja - mégis csak az áldozat. Egy elméleti hit - igazolatlan. Gondoljunk csak Ábrahámra. Ő, mint pátriárka, ősatya a hit ősi példaképe. Az ő hitének drámai küzdelme mégis ott nyert igazolást, amikor Izsák feláldozását kapta feladatul. Ezért mondja Szent Pál: „Bőven el vagyok látva, amióta Epafroditusztól átvettem küldeményeteket, mint kellemes illatú, Istennek tetsző áldozatot”(Fil.4,18) Valamint: „Állandóan gondolunk Isteniünk és Atyánk előtt tevékeny hitetekre, áldozatos szeretetetekre és Urunkba, Jézus Krisztusba vetett szilárd reményetekre.” (I.Tessz.1,3).

Tanúságtétel. - Mindig örömmel töltenek el a virrasztásos imaegyüttlétek. Este 8-9 tájban elkezdjük, s belemegyünk a nagy magyar éjszakába, egészen jó hajnalig, s mire hazaérünk, már szépen süt a reggeli napocska. Nem mondanék igazat, ha azt mondanám, hogy jaj, de könnyű! Mert bizony meg kell érte egy kicsit szenvedni; nem nagyon..... – csak kicsit. De ez a csekély áldozat akkora öröm forrása, hogy heteken át vidámságban tartja az embert. Míg látok másokat keseregni - talán maguk sem tudják, miért; addig én és kis csapatom - a sok probléma és próbatétel ellenére és közepette is - vidáman éljük napjainkat és rákövetkező heteinket... Örülten megéri, de kevesen tudják, s még kevesebben jönnek rá az ízére. Igen:Íze és illata van. Valóságos illata ! Talán úgy is mondhatnám: Ez az esti illatáldozat. S tanúskodom róla : Kedves az Úrnak!

Igei ima: - Úr Jézus Krisztus ! Értünk való Áldozat! Milyen szavak volnának alkalmasak arra, hogy megköszönhessem azokkal nagylelkűségedet ?! Hiszen a nagy mondásokban mi bővelkedünk! Inkább arra kérnélek: Áldozatos lelkületedet áraszad reánk, hogy ezáltal némi fogalmunk legyen arról a hatalmas belső ütközetről, melyet az önfeláldozó Szeretetnek kellett Benned átélnie. Ámen.

LEVELESLÁDA.

Ezt a lelkületet kívánom minden Nővéremnek és Fivéremnek imádságos szeretettel

Károly, Karcsi atya, testvér.